

Dr Dave Mathewson, Objawienie, Wykład 27, Objawienie 20, Tysiąclecie i Wielkie Wyrok Białego Tronu

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim kursie na temat Księgi Objawienia. To jest sesja 27 na temat Objawienia 20, Tysiąclecia i Sądu Wielkiego Białego Tronu.

Wracając do kwestii Tysiąclecia, omówiłem pokrótce kilka zasad, które moim zdaniem są ważne i które muszą obowiązywać lub moim zdaniem powinny obowiązywać przy interpretacji Tysiąclecia.

Inną zasadą jest to, że nadal musimy bacznie przyglądać się historii Kościoła i temu, czego nas ona nauczyła, jak zмага się z tekstem oraz co było ważne i cenne pod tym względem. Ale podkreśliłem cztery rzeczy, żeby bardzo szybko podsumować.

Po pierwsze, tysiąc lat, cokolwiek naszym zdaniem odnosi się do doczesności, należy traktować symbolicznie.

Oznacza to, że może odnosić się do okresu o praktycznie dowolnej długości, ale 1000, podobnie jak wszystkie inne liczby, jest symboliczne.

Myślę, że ten drugi rozdział 20 odnosi się, jakkolwiek go rozumiemy, odnosi się do czegoś, co dzieje się podczas drugiego przyjścia Chrystusa w kontekście lat od 19 do 21. Myślę, że rozdział 20 nadal odnosi się do tego, co ma miejsce podczas drugiego przyjścia Chrystusa na końcu historii.

Po trzecie, powiedzieliśmy, że nie powinniśmy rozpatrywać tego w ścisłej kolejności chronologicznej. I na koniec, myślę, że nasza interpretacja powinna odzwierciedlać rolę, jaką rozdział 20 odgrywa w Apokalipsie Apokalipsa św. Jana, a mianowicie, że nie jest to element najbardziej znaczący. Nie jest to główny cel i punkt Objawienia, lecz nowe stworzenie.

Powiedziawszy to, pozwólcie, że opowiem trochę o sposobie, w jaki czytam 20. rozdział Objawienia, a zwłaszcza wersety od 4 do 6, oraz odniesienie do Tysiąclecia. Moim zdaniem wzmiankę o tysiącleciu w Apokalipsie 20 należy przede wszystkim traktować po prostu jako symbol usprawiedliwienia świętych. Oznacza to, że już zauważyliśmy, że rozdział 20 ma być odniesieniem na końcu wersetu 4 do zmartwychwstania i królowania z Chrystusem.

Podstawową funkcją tego w Objawieniu jest postrzeganie go jako odwrócenie i kontrast w stosunku do działalności Szatana i bestii. Szatana i dwie bestie, a

zwłaszcza teraz, szatana, przedstawiano jako coś w rodzaju grotu włóczy stojącego za tym wszystkim. Szatan jest przedstawiany jako ten, który króluje i rządzi.

Ziemia jest jego królestwem i jego panowaniem, które obecnie wyraża się dla Jana w I wieku w Cesarstwie Rzymskim. Jego panowanie dominuje nad wszystkim. W rezultacie skazał chrześcijan na śmierć. Dlatego jego werdykt wobec chrześcijan jest taki, aby się ich pozbyć i zabić, ponieważ stawiają opór i odmawiają współpracy z jego królestwem.

Dlatego skazuje ich na śmierć. Teraz, w całkowitym akcie odwrócenia, werdykt jest teraz taki, że w przeciwieństwie do tego, co było prawdą za czasów panowania bestii, wręcz odwrotnie, teraz święci ożywają. Święci, którzy zostali skazani na śmierć, ożywają.

W przeciwieństwie do szatana, który rządził, rządzą święci. Przyjmuję zatem, że ówczesne tysiąc lat należy postrzegać przede wszystkim jako symboliczne dla tego wydarzenia. Wskreszenie i przyście do życia oraz panowanie świętych jako ich usprawiedliwienie.

Przyjmuję zatem, że tysiąc lat tak naprawdę nie odnosi się do konkretnego okresu o znacznej długości. To po prostu inny sposób, symboliczny sposób odniesienia się do tego, co stanie się, gdy Chrystus powróci. Święci zostaną wskrzeszeni i usprawiedliwieni, i będą królować; ożyją i będą panować w całkowitym przeciwieństwie do tego, jak zostali potraktowani przez bestię, która królowała.

A wydarzenie to symbolizuje okres tysiąclecia. Zatem nie sądzę, że koniecznie odnosi się to do dosłownego okresu czasu, jeśli chodzi o długi okres czasu rozciągający się po powtórny przyście Chrystusa, ale może to być po prostu inny sposób opisanie tego, co wydarzy się podczas drugiego przyścia Chrystusa. On wskrzesza świętych, a oni panują jako ich usprawiedliwienie w kontekście sądu szatana.

Teraz króluje i jest to symbolizowane przez tysiąc lat, lub tysiąc lat po prostu symbolizuje tysiąc będący liczbą kompletności i pełni. Teraz widzimy całkowite i pełne usprawiedliwienie świętych, symbolizowane przez to tysiąc lat. Liczbę tysiąca lat należy prawdopodobnie odczytywać także w świetle innych wzmianek czasowych odnoszących się do panowania świętych.

Innymi słowy, moglibyśmy zapytać, dlaczego użył tysiąca lat? Prawdopodobnie po to, aby kontrastować z okresami symbolizującymi panowanie Szatana i jego prześladowczą, brutalną działalność i zabijanie świętych. Na przykład w innym miejscu Księgi Objawienia, jak widzieliśmy już w rozdziałach drugim i trzecim, widzieliśmy okres cierpienia określany jako dziesięć dni, symboliczny okres prawdopodobnie zaczerpnięty z Daniela. Widzieliśmy także okres aktywności smoka, określany jako trzy i pół roku lub czas razy i pół czasu.

Widzieliśmy, że odnosi się to do 42 miesięcy i 1260 dni. Teraz, dla kontrastu, święci panują przez tysiąc lat. Chodzi więc o to, aby narysować kontrast pomiędzy ograniczonym okresem czasu, jakkolwiek intensywnym, ograniczonym okresem panowania szatana i okresem panowania świętych, wynoszącym tysiąc lat.

Ale znowu nie chodzi o to, aby przedstawiać dosłowny okres czasu, albo też nie sugeruję w ogóle okresu czasu w kategoriach jakiegoś rozciągniętego okresu panowania świętych, ale po prostu wartość liczb. Tysiąc lat należy postrzegać w wyraźnym kontraście z trzema i pół rokiem, 42 miesiącami i 1260 dniami, podczas których Szatan i bestia mogli siać spustoszenie w ludu Bożym. Zatem jeszcze raz celem liczb jest pełne, całkowite usprawiedliwienie ludu Bożego, co pokazuje, że użycie nieistotnych lub mniejszych liczb pokazuje, że panowanie Szatana i jego prześladowcza działalność są obecnie postrzegane jako nieistotne w porównaniu.

Święci zostali teraz w pełni usprawiedliwieni, a to wszystko symbolizuje tysiącletnie panowanie. Zatem teraz święci otrzymują zapłatę za swoje cierpienia w sposób przewyższający wszystko, co wycierpieli z rąk bestii, czyli tylko 10 dni, trzy i pół roku. Teraz ich zadośćuczynienie, symbolizowane przez 1000 lat, znacznie przewyższa wszystko, co musieli wycierpieć z rąk bestii.

Prawdopodobnie przynajmniej moim zdaniem nie powinniśmy wczytywać się w Millennium zbyt wiele niż to i powinniśmy być ostrożni w czytaniu czegokolwiek innego. To jedyna rola, jaką widzę w 20. rozdziale Objawienia i w pozostałej części Apokalipsy, jedyna rola, jaką odgrywa, a przynajmniej główna rola, jaką odgrywa zasada tysiąca lat, to symbolizowanie zwycięstwa i usprawiedliwienia świętych. I tutaj już w pewnym sensie widzieliśmy odniesienia do windykacji świętych.

Widzieliśmy ich zwycięsko stojących nad morzem w rozdziale 15. Widzieliśmy ich stojących przed Górą Syjon w rozdziale 14. Ale teraz autor chce przedstawić usprawiedliwienie świętych w innym świetle.

Chce dokładniej przedstawić usprawiedliwienie świętych w przeciwieństwie do sposobu, w jaki zostali potraktowani przez szatana, wskrzeszając ich i teraz panując, zamiast szatana panującego i ożywiającego ich. A teraz porównajmy okres panowania Szatana z okresem, który symbolicznie trwa 1000 lat i odnosi się do ich własnego panowania. Zatem, patrząc na to z innej perspektywy, mamy scenę z rozdziału 20, w której powiedziałem: Nadal uważam, że podstawową funkcją rozdziału 20 jest sąd nad Szatanem.

I to należy postrzegać jako ostateczny werdykt i sąd nad szatanem. Ciekawe jest również to, że być może będziemy musieli wprowadzić pomysł, że w innym miejscu Księgi Objawienia, zwłaszcza w rozdziale 12, Szatan był postrzegany jako oskarżyciel

braci ludu Bożego jako święty. Zatem teraz widzimy, że sam Szatan w pewnym sensie składa sprawę ze swoich czynów, a teraz Szatan zostaje osądzony.

Częścią sądu szatana jest jednak także usprawiedliwienie tych, których oskarżył oraz tych, których skrzywdził i prześladował. Dlatego myślę, że macie wersety od czwartego do szóstego, to odniesienie do usprawiedliwienia świętych w kontekście sądu szatana, ponieważ jego sąd, wydanie werdyktu sądu szatana, że jest winny krwi świętych. Jest winny sposobu, w jaki ich potraktował.

Część jego wyroku oznacza również, że osoby, które źle traktował, skrzywdził i skazał na śmierć, zostaną usprawiedliwione i wykazane, że ich świadectwo było ważne, że mieli rację i że ich śmierć nie poszła na marne. Następnie werset piąty trwa przez werset szósty; werset piąty odnosi się do pozostałych umarłych, którzy zostaną wskrzeszeni po upływie 1000 lat. Pytanie brzmi: kim są ci zmarli, którzy zostali wskrzeszeni po 1000 latach? Czy to kolejne zmartwychwstanie? Innymi słowy, wydaje się to być drugim zmartwychwstaniem.

Zatem pierwsze zmartwychwstanie jest dokładnie tym, co Jan nazywa je w wersecie czwartym. Werset czwarty jest zatem odniesieniem do zmartwychwstania świętych. A teraz werset piąty wydaje się przewidywać dalsze zmartwychwstanie, kolejne zmartwychwstanie.

Za chwilę połączymy to w jedną całość, ale pamiętaj o tym. Zatem werset szósty, werset szósty mówi, a właściwie werset piąty, pozostali umarli nie ożyli, aż dobiegło końca 1000 lat, co wydaje się być tym odniesieniem do zmartwychwstania, zapowiadającym kolejne zmartwychwstanie. W wersecie czwartym mieliśmy już zmartwychwstanie, święci ożyli.

Werset piąty zdaje się sugerować resztę umarłych; po 1000 latach można zebrać jeszcze więcej. Druga część wersetu piątego, ostatnia część wersetu piątego mówi, że to jest pierwsze zmartwychwstanie. Co? W wersecie czwartym ożywienie świętych jest pierwszym zmartwychwstaniem.

Ale zwróćcie uwagę, że werset szósty mówi: błogosławieni i święci są ci, którzy mają udział w pierwszym zmartwychwstaniu. To jest werset czwarty, święci powracający do życia. Błogosławieni, którzy mają udział w pierwszym zmartwychwstaniu.

Śmierć druga nie ma nad nimi władzy. Zatem, co ciekawe, mamy tu odniesienie do pierwszego zmartwychwstania, to znaczy werset czwarty, o powstaniu i panowaniu świętych, oraz o drugiej śmierci, którą zobaczymy później; Jan powie nam dokładnie, czym jest druga śmierć. Zatem masz pierwsze zmartwychwstanie i drugą śmierć.

Oznacza to drugie zmartwychwstanie i pierwszą śmierć. Czy wszyscy tego przestrzegają? Pierwsze zmartwychwstanie znajduje się w wersecie czwartym, a

teraz, w wersecie szóstym, Jan odwołuje się do drugiej śmierci. Pierwsze zmartwychwstanie zdaje się sugerować, że gdzieś ma miejsce drugie zmartwychwstanie.

W przeciwnym razie po co mówić dwa razy pierwszy? A wzmianka o drugiej śmierci wydaje się zakładać, że istnieje pierwsza śmierć. Ale John nie mówi nam co; nie mówi o pierwszej śmierci. Nie wspomina o tym i nie mówi, co to jest, i używa słów pierwsza śmierć.

Nie używa też słów drugie zmartwychwstanie. Wydaje się, że tych dwóch elementów brakuje. Zatem masz pierwsze zmartwychwstanie i drugą śmierć.

Gdzie jest drugie zmartwychwstanie, które nastąpi po pierwszym? A gdzie jest pierwsza śmierć? Do żadnego z nich Jan wyraźnie się nie odwołuje. Prawdopodobnie tak powinniśmy to rozumieć. Pierwsze zmartwychwstanie jest wyraźnie widoczne w wersecie czwartym i jest to zmartwychwstanie świętych symbolizowane przez tysiąc lat.

Gdzie jest drugie zmartwychwstanie? Prawdopodobnie jest to werset piąty, pierwsza część wersetu piątego. Pozostali umarli nie ożyli, aż dobiegło końca tysiąc lat. Gdzie to widzimy? Wersety od 11 do 15.

Myślę, że wersety 11 i 15 to drugie zmartwychwstanie, w którym teraz wszyscy umarli, a szczególnie w wersecie 12, widziałem umarłych, dużych i małych, stojących przed tronem i otwarto księgi. Otwarto kolejną księgę, która jest Księgą Życia. Zmarli zostali osądzeni według tego, co się stało.

Następnie, w wersecie 13, morze wydało umarłych, którzy w nim byli, a śmierć i Hades wydały także swoich umarłych. Myślę, że to jest drugie zmartwychwstanie. Chociaż John nie określa tego w ten sposób, myślę, że jest to sugerowane.

W wersecie piątym pozostali umarli ożyli dopiero po pierwszym zmartwychwstaniu, po tysiącu lat. To odniesienie do ożywienia byłoby twoim drugim zmartwychwstaniem. Myślę, że wersety od 11 do 15 opisują to, drugie zmartwychwstanie.

Jest pierwsze zmartwychwstanie, werset czwarty, święci ożywający i panujący, symbolizowany przez tysiąc lat. Następnie drugie zmartwychwstanie to wersety od 11 do 15, gdzie wszyscy umarli powstają w ostatecznym akcie sądu. Powiedzieliśmy także, że Jan wspomina o drugiej śmierci.

Czym jest druga śmierć? W rzeczywistości druga śmierć jest wyraźnie zidentyfikowana w wersetach 14 i 15 rozdziału 20. Na tym wielkim, białym tronie, na

tronie sędziowskim, kiedy zostaną podniesieni i osądzeni, werse 14, śmierć i Hades zostały wrzucone do jeziora ognia. Jezioro ognia to druga śmierć.

Zatem ostateczny sąd zostanie wrzucony do jeziora ognia, gdzie bestia została już wrzucona w rozdziale 19, i gdzie wrzucono smoka, i zobaczymy, że zostanie wrzucony w rozdziale 20, do jeziora ognia, i my” za chwilę sprawdzę co to jest. To jest druga śmierć i chrześcijanie są oszczędzeni od tej drugiej śmierci. Jan mówi: błogosławieni, którzy uczestniczą w pierwszym zmartwychwstaniu, wierni Chrystusowi i ci, którzy nie poddadzą się bestii.

Doświadczą pierwszego zmartwychwstania do życia, a Jan mówi, że nie muszą się martwić drugą śmiercią, czyli wrzuceniem do jeziora ognistego. To dotyczy tych, którzy uczestniczą w drugim zmartwychwstaniu. Ale gdzie jest pierwsza śmierć? Jest druga śmierć, którą jest wrzucenie do jeziora ognia.

Czy istnieje pierwsza śmierć? Myślę, że Jan zakłada, że pierwsza śmierć to śmierć fizyczna, ścięcie głowy oraz zabijanie i zabijanie, których chrześcijanie doświadczyli w ramach swego wiernego świadectwa. Zatem chrześcijanie ponoszą pierwszą śmierć, czyli śmierć fizyczną i krzywdę z rąk szatana i bestii, ale nie doświadczą drugiej śmierci, czyli wrzucenia do jeziora ognistego. Powodem, dla którego tego nie zrobią, jest to, że będą uczestniczyć w pierwszym zmartwychwstaniu; to znaczy, że zostaną wzbudzeni, usprawiedliwieni i będą królować z Chrystusem.

Przeżyją pierwsze zmartwychwstanie. Ale jest drugie zmartwychwstanie, ale to zmartwychwstanie będzie dotyczyło umarłych i spowoduje wejście w drugą śmierć. Mam więc nadzieję, że pomogłem wam to trochę zrozumieć: że święci doświadczą pierwszej śmierci, śmierci fizycznej, ale doświadczą pierwszego zmartwychwstania, wskrzeszenia ich, usprawiedliwienia ich i panowania z Chrystusem.

Wydaje mi się, że drugie zmartwychwstanie i druga śmierć są zatem zarezerwowane dla niewierzących, dla tych, którzy sprzeciwiają się Bogu i Jego ludowi. Ale powtórzę: to, co dzieje się w wersach od czwartego do szóstego, chcę podkreślić, że głównym tematem jest przede wszystkim sąd szatana, ale wraz z sądem szatana, wraz z werdyktem wydanym teraz szatanowi, oznacza to także pokazanie, że jego traktowanie świętych było złe i niesprawiedliwe, że jego oskarżenia przeciwko nim były błędne. Oznacza to również, że Bóg musi usprawiedliwić swój lud.

I tak widzimy, że dzieje się to w wersach od czwartego do szóstego, gdzie są wskrzeszeni, ożywają i królują z Chrystusem przez tysiąc lat. Tysiąc lat symbolizuje po prostu nie długi okres czasu, ale moim zdaniem tysiąc lat jest symbolem ich usprawiedliwienia, nagrody i zwycięstwa. Zostali wychowani i teraz panują w przeciwieństwie do sposobu, w jaki traktował ich Szatan.

Miejmy więc nadzieję, że widzicie, czego potrzebujemy, aby zrozumieć Tysiąclecie w kategoriach rozdziału 20, w kategoriach sądu szatana. Jest to niemal niezbędny element sądu szatana, aby usprawiedliwić także tych, których skrzywdził. Zatem tysiąc lat, jakkolwiek to rozumiemy, przede wszystkim musi odgrywać tę rolę.

I wszystkie inne pytania, które zadajemy, dotyczące tego, kto tam będzie i w jaki sposób mogą być ludzie, którzy zaludnią Tysiąclecie i tak dalej, i tak dalej, wszystkie te pytania prawdopodobnie są niepotrzebne, ponieważ sam Jan ma bardzo, bardzo specyficzną rolę w Tysiącleciu. Millennium w rozdziale 20. Inną rzeczą, którą zauważyliśmy jest to, że głównym celem Objawienia nie jest zatem Millennium, ale rozdział 20 jest po prostu przygotowaniem do finału, do wielkiego finału i punktu kulminacyjnego księgi oraz skupienia księgi i główny cel książki, czyli rozdziały 21 i 22, do których dojdziemy za chwilę. Zatem w 20. rozdziale Księgi Objawienia znajdują się dwie ostatnie sekcje.

Pierwszy z nich znajduje się w rozdziałach od 7 do 10, gdzie czytamy o ostatecznym sądzie szatana, gdzie teraz faktycznie jest on wypuszczany z otchłani, aby w tym momencie został wypuszczony z otchłani, aby mógł zgromadzić armię i aby ponownie oszukać narody, gromadząc armię w tym celu; tutaj otaczają obóz świętych. Obóz świętych tutaj jest prawdopodobnie symbolem całego ludu Bożego. Po raz kolejny pomysł jest taki, że Szatan i cały świat są obecnie postrzegani jako przeciwieństwo Boga i Jego ludu oraz zagrożenie dla ludu Bożego.

Ale ta wojna kończy się w taki sam sposób, jak rozdział 19, czyli szatan zostaje po prostu pokonany, bez żadnej walki. Nie widzimy potyczki, ludzi po obu stronach, ofiar po obu stronach. Ale w tym przypadku ogień po prostu spada z nieba i pożera Szatana i wszystkich jego wrogów, tak że tak naprawdę nie ma w ogóle miejsca na walkę.

Zasugerowałem już wam, że według mnie bitwa opisana w wersetach od 7 do 10 jest tą samą bitwą, co w rozdziale 19 i wersetach od 17 do 21 oraz tą samą bitwą, co w rozdziale 17, gdzie Szatan i 10 królestw toczą wojnę z barankiem i ziemia ich pokonuje, a także bitwa Armageddonu z pieczęci numer 6 w 16 rozdziale Objawienia. Wszystkie są po prostu różnymi sposobami patrzenia na tę samą bitwę w czasach końca. Zasugerowałem wam, że bitwa w czasach ostatecznych ma przede wszystkim symbolizować sąd.

To przede wszystkim scena sądu, która ma miejsce na końcu historii. Jest jeszcze jeden powód, dla którego tak myślę, o którym już wspomniałem. Myślenie, że ta bitwa w 20:7 do 11 jest tą samą, która miała miejsce na końcu rozdziału 19, kryje się za tym samym tekstem Starego Testamentu. Oznacza to, że Jan czerpie z tego samego tekstu, Ezechiela 38 i 39, jako model do przedstawienia tej bitwy.

Wydaje się, że rozdziały Ezechiela 38 i 39 odnoszą się do bitwy w czasach ostatecznych, a teraz, jak Jan widzieliśmy, jak czerpał z tego języka w rozdziale 19, języka wzywającego ptaki i zwierzęta, aby się zebrały i przygotowały do obżarstwa zwłok, które zostały wynikiem bitwy. Teraz widzimy, że Jan używa tego samego języka lub tego samego tekstu. Na przykład fakt, że ogień zstępuje z nieba, aby ich zniszczyć, wynika z 38 rozdziału Księgi Ezechiela.

Zatem, John, nie jest to sprzeczne z rozdziałem 19; niszczy ich mieczem wychodzącym z ust swoich. Teraz są niszczone przez ogień. Czy to oznacza, że będzie to inna bitwa? Nie, widzieliśmy, że John może używać różnych obrazów, aby przedstawić różne wydarzenia.

Teraz, opierając się na wyobrażeniu Ezechiela i Ezechiela o ogniu zstępującym z nieba lub o niszczeniu wrogów przez ogień, Jan przedstawia wrogów niszczonych przez ogień, nawiązując do Ezechiela. Zwróć także uwagę na wzmiankę o Gogu i Magogu. Rozdział 38 i werset 1 Księgi Ezechiela, to jest rozdział 38 i werset Ezechiela 1, słowo Pana doszło do mnie, synu człowieczy, wzmianka o Ezechielu, synu człowieczym, zwróć swoje oblicze przeciwko Gogowi z ziemi Magog.

Zatem wzmianka Jana o Gogu i Magogu wskazuje, że nawiązuje on z powrotem do 38. rozdziału Ezechiela. Kim więc są Gog i Magog? Było wiele prób dotyczących Ezechiela i Objawienia, ale nie chcę się w to zagłębiać, ale podejmowano wszelkiego rodzaju próby utożsamienia ich ze współczesnymi narodami, takimi jak Rosja czy ktoś inny. Wykonując gimnastykę z Gogiem i Magogiem i odnosząc ich do współczesnych zjawisk, często spotykamy Goga i Magoga traktowanych jak Jan prorokujący o współczesnych narodach.

Zamiast tego myślę, że sam Jan mówi nam, kim są Gog i Magog w wersecie 8. Szatan zostanie uwolniony z więzienia i wyjdzie, aby zwieść narody w czterech narożnikach ziemi, z których cztery symbolizują całą ziemię. Myślę, że Jan używa Goga i Magoga w nawiązaniu do bitwy z Ezechiela 38. Jan postrzega Goga i Magoga jako symbole wszystkich narodów całej ziemi.

Zatem to jest cała ziemia znajdująca się teraz w ostatecznej opozycji do Boga i Jego ludu, ostateczna ziemia z Szatanem stojącym za ich próbą przeciwstawienia się Bogu. I znowu, pod względem liczby, są oni jak piasek na brzegu morskim z wersetu 8, co stanowi kolejną wskazówkę, że nie mogą to być tylko dwa narody. To jest Gog i Magog, symbolizujący, w nawiązaniu do Ezechiela 38, symbolizujący całą ziemię, którą Szatan teraz oszukał.

A teraz zebrali się do bitwy. Otaczają świętych, co ci zasugerowałem, obóz świętych jest prawdopodobnie symbolem samego ludu Bożego. Chociaż jedną z rzeczy, o których mówi ten tekst, nie jest za bardzo sugerowanie, że teraz święci muszą się bać, ponieważ są otoczeni przez wrogów i teraz toczy się bitwa.

Prawdopodobnie jest to bardziej symboliczne dla absolutnego bezpieczeństwa świętych. To prawie tak, jakby miało to pokazać, że nic nie jest w stanie odwrócić wyroku z rozdziału 20, wersetów 4 i 6. Nic nie jest w stanie tego odwrócić. Nie ma zagrożenia ani możliwości odwrócenia ich windykacji.

I na to wskazuje próba Szatana, jego nieudana próba sprowadzenia wszystkich narodów przeciwko ludowi Bożemu, a oni po prostu spotykają ten sam los, jaki widzieliśmy w rozdziale 19. Jest jeszcze jedna rzecz do powiedzenia na temat tej bitwy, mimo że tylko Szatan jest obecny lub dwie bestie były obecne w rozdziale 19, ponownie nie oznacza to oddzielnych bitew. Myślę, że jest to technika literacka polegająca na tym, że Jan, jak już widzieliśmy, usuwa bezbożną trójkę, Szatana i dwie bestie w odwrotnej kolejności, w jakiej zostały one przedstawione w rozdziałach 12 i 13.

Więc myślę, że to tylko narzędzie literackie. Powtórzę raz jeszcze: nie należy tego rozpatrywać w ścisłym porządku chronologicznym. Myślę, że to są te same bitwy.

Idea Szatana i zauważcie w rozdziale 19, że są to dwie bestie, które zgromadziły armię tutaj, w Szatanie. Ale w rozdziale 16 zarówno bestia, jak i szatan zgromadzili armie, a wszyscy trzej, z których wyszły żaby, zebrały armie do bitwy w Armageddonie. Więc znowu myślę, że po prostu znajdujemy różne perspektywy lub różne sposoby patrzenia na bitwę w czasach ostatecznych.

W rozdziale 19 widzieliśmy bitwę czasów ostatecznych z bestiami. Teraz widzimy tę samą bitwę w czasie końca, toczącą się z samym Szatanem. Ale już zauważyliśmy, że podobnie jak w rozdziale 19, nie toczą się żadne walki.

Nie ma tu żadnej dosłownej bitwy. I prawdopodobnie dlatego, że podobnie jak w 19. jest to głównie scena sądu, podczas której szatan jest teraz osądzany w taki sam sposób, jak bestia i fałszywi prorocy w rozdziale 19. W rzeczywistości werset 10 wyjaśnia to w rozdziale 20, a diabeł, który zwiedzionych, wrzucono do jeziora płonącej siarki, gdzie wrzucono bestię i fałszywego proroka.

I dręczyli ich dniem i nocą na wieki wieków. Jest to wyraźna aluzja do 19 rozdziału Objawienia. Zatem w kontekście sądu szatana z 20 rozdziału, który, jak powiedzieliśmy, jest głównym punktem rozdziału 20, teraz dowiadujemy się, że bezbożna trójka została ostatecznie usunięci i osądzeni, a z nimi wszystkie narody i królowie ziemi.

Pozostała nam jeszcze jedna końcowa scena sądu, której przyjrzymy się za chwilę. Ale jeszcze jedną rzecz, którą chcę podkreślić, to zauważcie, że w tej scenie bitwy, zaczynając od wersetu 7, zostajecie przedstawieni Szatanowi w sposób, który łączy was z powrotem do jednego i trzeciego. I powiedzieliśmy, że poza wzmianką o liczbie

1000, która łączy wszystkie trzy sceny, w rzeczywistości można usunąć cztery do sześciu, a od jednego do trzech w naturalny sposób przejdzie do siedmiu.

Zatem w okresie od jednego do trzeciego szatan jest związany na tysiąc lat. A pod koniec trzeciego wspomina, że zostanie uwolniony. A teraz w wersecie siódmym dowiadujemy się, że po upływie tysiąca lat szatan został uwolniony ze swego więzienia.

A teraz kilka ważnych rzeczy do powiedzenia. Po pierwsze, jeśli spróbujemy czytać to w ścisłej kolejności chronologicznej, nie ma większego sensu widzieć usprawiedliwienia świętych, a potem po tysiącu lat. Innymi słowy, kiedy to czytasz, wydaje się, że powinniśmy to rozumieć w sposób doczesny, ten język po tysiącu lat.

Wygląda więc na to, że święci powstają pierwsi i są usprawiedliwieni przez tysiąc lat. Potem następuje wyrok. Ale powtórzę raz jeszcze: nie jestem pewien, czy powinniśmy to traktować zbyt dosłownie, jeśli chodzi o następstwo chronologiczne.

Zamiast tego powodem tego doczesnego języka jest to, że Szatan będzie związany w otchłani na tysiąc lat, a następnie uwolniony i będzie mógł skierować wojska przeciwko świętym Bożym. Ten język, jak już zauważyliśmy, ten język związania szatana w celu jego uwolnienia, wywodzi się z ksiąg Starego Testamentu, takich jak 24. rozdział Izajasza, i tekstów apokaliptycznych, jak 1. Księga Henocha i tekstów Nowego Testamentu, które podejmują ten temat, jak 2. Księga Henocha. Piotra 2 i Judy 6. Co zatem tutaj się dzieje? Kiedy czytamy w wersecie trzecim, potem musi on zostać uwolniony na krótki czas. Każdy, kto czyta ten tekst w świetle tego apokaliptycznego motywu, zrozumie, że szatan został uwolniony, aby mógł stanąć przed sądem.

I tak, w wersecie siódmym rozdziału 20, gdy jest napisane, że po upływie tysiąca lat szatan zostanie uwolniony, każdy, kto pomyśli o 1 Księdze Henocha i tekstach Starego Testamentu, o koncepcji wiązania duchów w więzieniu i podczas ich przebywania w więzieniu oczekują dnia sądu, czytaliby to, gdy Szatan zostanie wypuszczony i pójdzie do więzienia. Ale Jan w ramach swojej narracji dodaje jeszcze jedną cechę. Zanim pójdzie na sąd, co ma miejsce w wersecie 10, Szatan jest związany w otchłani w oczekiwaniu na sąd, gdzie zostaje wrzucony do jeziora ognistego.

Ale zanim to zrobi, Szatan jest w stanie zwieść narody i przeprowadzić ostateczny atak. Jednak powodem, dla którego Jan ponownie opowiada o bitwie w czasach ostatecznych, jak sądzę, jest po prostu ponowne wykazanie, że wyrok wydany na lud Boży zawarty w rozdziałach 20:4 do 6, wyrok dotyczący bycia usprawiedliwionym, zmartwychwstałym i panującym z Chrystusem, nie może być wywrócony. Nie można go skrzywdzić.

Szatan jest bezsilny wobec ostatecznego wyroku Boga. Zamiast tego Szatan toczy bitwę w czasach ostatecznych, zostaje ponownie pokonany, podobnie jak dwie bestie, został pokonany i wkracza w swoją zagładę, nawiązując do tej koncepcji ze Starego Testamentu i innych tekstów apokaliptycznych i podążając za nią. Zatem w 7. wersecie 10. w końcu dochodzimy do punktu, w którym cały szatan, dwie bestie i szatan, zostali usunięci i osądzeni, a wszyscy królowie ziemi i cała ludzkość zostali osądzeni.

Pozostaje zatem jeden ostateczny sąd z rozdziału 20 i wersetów od 11 do 15, i jest to tak zwana scena sądu wielkiego białego tronu. Można to ująć inaczej: jest to także drugie zmartwychwstanie, pierwsze zmartwychwstanie mające miejsce już w wersetach od 4 do 6 w odniesieniu do świętych. To teraz jest drugie zmartwychwstanie, a ci, którzy zostaną wskrzeszeni, idą na drugą śmierć.

Jak to teraz rozumiemy? Moim zdaniem wersety od 11 do 15, jak widzieliśmy, jest to drugie zmartwychwstanie, zmartwychwstanie umarłych, którzy są sądzeni. Moim zdaniem jest to sąd nad zmarłymi niewierzącymi. To jest sąd dla niewierzących.

Sąd świętych miał już miejsce w wersetach od 4 do 6. Ich wyrok został wydany w ich imieniu. Zostali wskrzeszeni i usprawiedliwieni, a zwłaszcza jeśli ścięci święci są w pewnym sensie reprezentacją całego ludu Bożego, wszyscy święci zostali wskrzeszeni i potwierdzeni w wersetach od 4 do 6. Zatem kto pozostał oprócz niewierzących, czyli niewierzący umarli, którzy teraz zmartwychwstali i zostaną osądzeni w wersetach od 11 do 15. Zatem nie postrzegam Objawienia 15 jako sądu nad wszystkimi ludźmi, niektórymi do życia wiecznego, a niektórymi do sądu wiecznego.

Myślę, że rozdziały od 11 do 15 to wyłącznie sąd niewierzących, a teraz oni są sądzeni. Święci zostali osądzeni i werdykt był taki, że zostali potwierdzeni, wykazano, że mają rację, zmartwychwstali i królują z Chrystusem. Teraz, podczas sądu nad niewierzącymi, umarli zostaną wskrzeszeni i wylądują w jeziorze ognistym wraz ze zwierzętami, dwiema bestiami i samym smakiem.

Innymi słowy, myślę, że prawdopodobnie wersety od 11 do 15 niekoniecznie dzieją się chronologicznie po innych wydarzeniach. Powtórzę: może to być po prostu dalsza scena lub inny sposób przedstawienia tego, co dzieje się podczas drugiego przyjścia Chrystusa. I może nie jest to sugestia, że po wszystkim, co opisano w rozdziałach 19 i 20, w końcu tak się dzieje, ale jest to po prostu inny sposób przedstawienia sądu Bożego, niewierzących umarłych, którzy teraz są sądzeni.

Chodzi o to, że zanim dojdiesz do końca 20, nie pozostanie już nic. Masz dwie bestie, które zostały osądzone i wrzucone do jeziora ognistego. Macie Szatana, smoka, który został osądzony i wrzucony do jeziora ognistego.

Masz wszystkich zmarłych niewierzących, którzy zostali osądzeni i wrzuceni do jeziora ognistego. Osądziłeś i zniszczyłeś wszystkie narody i wszystkich królów ziemi, ukarałeś sądem, tak że pod koniec rozdziału 20 nic nie pozostało. Całe zło zostało usunięte.

Zła szatańska trójca została usunięta. Wszyscy ich zwolennicy, wszyscy, którzy podążali za bestią i czcili jej obraz, wszyscy, którzy odmówili uznania suwerenności Boga i wszyscy, którzy wyrządzili krzywdę wiernemu ludowi Bożemu, zostali teraz usunięci w serii scen sądu, które nie koniecznie postępują chronologicznie, ale po prostu przedstaw, co się stanie, gdy Chrystus przyjdzie na koniec historii, aby sądzić, tak abyś teraz był przygotowany na rozdziały 21 i 22. Teraz może nadejść nowe stworzenie.

A teraz, cofając się i przyglądając kilku szczegółom tej sekcji, wielki biały tron prawdopodobnie nie ma wskazywać na jakiś inny lub oddzielny tron, ale prawdopodobnie na wielki biały tron i zwróć uwagę, jak jest opisany, potem zobaczyłem wielki, wielki biały tron i Ten, który na nim zasiada. Wydaje mi się, że przypominam sobie rozdział 4, ten, który zasiada na tronie. Zakładam więc, że jest to ten sam tron, co w rozdziale 4. Tak naprawdę, już w rozdziale 4, są wyraźne motywy sądu w rozdziale 4, grzmoty i błyskawice, które dudnią w związku z tronem i tym, który na nim zasiada.

Widzieliśmy to jako motyw oceny w całej książce. Zatem teraz, na tronie widzianym w rozdziale 4, Bóg zasiadający na tronie, zaczyna wykonywać sąd ostateczny. Zatem wielki biały tron, prawdopodobnie ten sam tron z rozdziału 4. A teraz znajdujemy wszystkich zmarłych, a ja zasugerowałem, że są to prawdopodobnie niewierzący.

Sąd nad wierzącymi miał miejsce już w wersetach 4 i 6. Oni zostali wskrzeszeni teraz; niewierzący zmarli zmartwychwstają, ale idą na sąd; idą na drugą śmierć. Wzmianka o księgach, księgach funkcjonuje w Apokalipsie, a w innych tekstach apokaliptycznych widzicie to jako metaforę, często metaforę tutaj dotyczącą spisania dzieł, ale także metaforę przynależności i tego, kim jest lud Boży. Tutaj dzieła pełnią funkcję podstawy sądu.

Prawdopodobnie tejsze księgi ponownie odzwierciedlają inny tekst Starego Testamentu, rozdział 7 Daniela, który kilka razy odgrywał kluczową rolę w całym Apokalipsie, ale rozdział 7 i werset 10 Daniela wspominają o księdze. W wersecie 7.10 płynęła rzeka ognia, wypływająca sprzed niego i to jest opis Pradawnego, tysiące i tysiące towarzyszyły mu, dziesięć tysięcy na dziesięć razy dziesięć tysięcy stało przed nim. Sąd zasiadł i otwarto księgi.

7. rozdział Daniela jest odpowiednim podtekstem dla 20. rozdziału Apokalipsy, ponieważ sugerowaliśmy, że Apokalipsa św. Jana wydaje się być sceną sądową, podobnie jak 7. rozdział Daniela. I tak teraz w 7. rozdziale Księgi Daniela otwierają się

księgi. Później, w 12 rozdziale Księgi Daniela czytamy wówczas, że powstanie Michał, wielki książę, który chroni Twój lud. Nastanie czas ucisku, jakiego nie było od początku narodów aż dotąd. Ale w tym czasie twój lud, każdy, którego imię jest zapisane w księdze, zostanie wybawiony.

Tłumy, które śpią w prochu ziemi, zbudzą się, jedni do życia wiecznego, inni na hańbę i wieczną pogardę. Tutaj biorę pod uwagę sekcję Daniela; ci, którzy są, niektórzy zostaną wyniesieni na hańbę i wieczną pogardę. To właśnie jest tu przedstawione.

Ci, którzy zostaną wskrzeszeni do życia, są przedstawieni ponownie w wersetach od czwartego do szóstego. A druga połowa, ci w księgach, którzy teraz mają zostać wskrzeszeni z powodu pogardy i kary, to jest opisane w wersetach od 11 do 15. Zatem księgi zawierają ich dzieła.

Innymi słowy, myślę, że jest to odniesienie do tych, przy czym dzieła numer jeden to przede wszystkim dzieła, być może te, które zabiły świętych, ale także fakt, że poszły za bestią. Uczestniczyli w bałwochwalczej, bezbożnej działalności imperium rzymskiego. Poszli za bestią i zabili lud Boży.

I teraz są za to sądzeni. Księga Życia jest tu po prostu dlatego, żeby podkreślić, że moim zdaniem nie znalazły się w niej ich imiona. W rozdziale trzecim, w wersecie piątym, Jan obiecał kościołowi w Smyrnie, że ich imiona nigdy nie zostaną wymazane z Księgi Życia.

Myślę, że Księga Życia pojawia się tutaj, aby wykazać, że imiona tych ludzi nie zostały znalezione w Księdze Życia. Zatem wszystkie te księgi stanowią po prostu podstawę do sądu ludu Bożego. Co ciekawe, jeśli dodać do tego pogląd o całkowitym usunięciu wszelkiego zła, całkowitym sądzie nad wszelkim złem i całym stworzeniem w wersecie 13, morze wydało umarłych, którzy w nim byli, a śmierć i Hades wydały umarłych.

To interesujące. Śmierć rezygnuje ze swojej śmierci. Być może śmierć jest tutaj postrzegana jako siła sprawująca władzę nad ludźmi.

A potem śmierć i Hades zostały wrzucone do jeziora ognia. Widzimy więc tutaj koncepcję, którą można znaleźć gdzie indziej, nawet w literaturze apokaliptycznej, być może o morzu, a także Hadesie jako czymś w rodzaju miejsca umarłych. A teraz wydają swoich zmarłych w kontekście sądu.

Ale nie tylko, intrygujące jest to w tej scenie i, jak powiedziałem, podkreślenie ostateczności sądu i całkowitego usunięcia wszelkiego zła w tej scenie sądu ostatecznego. Zwróć uwagę, jak zaczyna się werset 11, potem zobaczyłem wielki biały tron i tego, który na nim zasiada, rozdział czwarty Objawienia, ziemia i niebo

uciekły przed jego obecnością lub niebios a i ziemia uciekły przed jego obecnością. Innymi słowy, oni także uciekają przed sądem.

I jest napisane, że nie znaleziono dla nich miejsca. Tak więc niebo, niebios a i ziemia uciekają przed sądem przed Zasiadającym na tronie. Dlaczego to jest takie? Dlaczego także ziemia i niebo? Wrócimy do tego, gdy dojdziemy do rozdziału 21, który przedstawia nowe stworzenie, i zapytamy, jak mamy to rozumieć? Czy mamy to rozumieć jako całkowite zniszczenie i unicestwienie tego stworzenia w zupełnie nowym stworzeniu z niczego w rozdziale 21? A może powinniśmy to rozumieć inaczej? Porozmawiamy o tym trochę później.

Myślę jednak, że jednym z powodów usunięcia ziemi i nieba jest także pamięć o tym, że jak dotąd w Objawieniu ziemią i niebem rządziły zwierzęta i sam szatan. Szatan jest władcą świata. Szatan i bestia spustoszyli ziemię.

Wyrządzili mu wielką krzywdę. Rządzili ziemią i eksploatowali ją. Zatem teraz, w obszernej scenie sądu, Jan mówi, że ziemia i niebo również zostały usunięte.

Zatem nie jest to przede wszystkim komentarz geograficzny, choć prawdopodobnie go zawiera. Ale ma to ideologiczne przedstawienie ziemi jako sfery rządów szatana. Ziemia została spustoszona, zniszczona i skrzywdzona przez Szatana i bestię.

Ziemia jest miejscem, gdzie lud Boży doznał krzywdy. Ziemia, nad którą panował Rzym i bezbożne imperia, została teraz usunięta i zniszczona. Zatem nie chodzi tu o stwierdzenie geograficzne, ale o teologiczne i ideologiczne, jak sądzę.

Tak więc nawet morze, ziemia i niebo są obecnie postrzegane jako podlegające sądowi ze względu na holistyczny obraz obecnego świata jako świata, w którym rządziła bestia i szatan i wyrządzali im krzywdę. W innym miejscu opisano ich jako niszczycieli ziemi. Jeszcze jeden komentarz w tej sekcji dotyczy odniesienia do jeziora ognia.

Jak już zapewne się domyśliłeś i być może domyślasz się, jak sobie z tym poradzę, jeziora ognia również nie należy rozumieć dosłownie. To tak, jakbyśmy myśleli w kategoriach dosłownego kotła, rozległego kotła płomieni, z którego wydobywają się ludzie, bestia, smok i ludzie. Nic poza tym, że smok jest dosłownym smokiem, w przeciwieństwie do samego Szatana.

Zatem jezioro ognia nie jest tak bardzo nawiązaniem do dosłownego jeziora lub kotła wyrzucającego ogień, do którego dosłownie wrzucani są ludzie, ale prawdopodobnie po prostu symbolem sądu. Jest to symbol całkowitego odsunięcia się od Bożej obecności. Symbol odsunięcia ludzkości od Bożej obecności i zasadniczo umożliwienia jej życia w oddzieleniu od Bożej obecności i wiecznej kontroli szatana i bestii.

Ale John niewiele mówi o tym, gdzie to jest i jak to jest. Ponownie, główną kwestią jest to, że windykacja ludu Bożego oznacza sąd nad tymi, którzy go skrzywdzili i całkowite oddzielenie całej ludzkości od obecności Boga. Jak zobaczymy w rozdziałach 21 i 22, błogosławieństwo nagrody, które przychodzi do ludu Bożego, to życie w Bożej obecności.

Przyjmuję więc, że jezioro ogniste jest całkowitym przeciwieństwem nowego Jeruzalem, nowego stworzenia z 21 rozdziału Objawienia. Chcę jednak powiedzieć o wiele więcej, z wyjątkiem tego, że jest to symbolika sądu, który skutkuje wiecznym oddzieleniem od Bożej obecności. Zatem rozdział 20 kończy się usunięciem wszelkiego zła podczas kompleksowej sceny sądu.

Prawdopodobnie powinniśmy jednak uwzględnić także rozdział 19, wersety od 11 do 21, aż do końca rozdziału 20. W kompleksowej scenie sądu całe zło zostało usunięte i osądzone. Jak już wspomniałem, obie bestie zostały usunięte i osądzone.

Królowie ziemi zostali usunięci i osądzeni. Wszystkie narody ziemi zostały usunięte i osądzone. Sam szatan, smok, został usunięty i osądzony.

Wszyscy niewierzący zmarli zostali teraz wskrzeszeni, usunięci i osądzeni. Nawet samo stworzenie zostało osądzone. Obecne niebo i ziemia, nie tylko pod względem geograficznym, ale także jako miejsce panowania szatana, miejsce, w którym wyrządził krzywdę, miejsce, które on i bestia spustoszyli, wszystko to zostało usunięte w ramach kompleksowej sceny sądu.

I jako część tej sceny, poprzedzającej rozdziały 21 i 22, jako część sceny sądu, sąd nad niewierzącą ludzkością, bestią i szatanem wymaga także wykazania, że sposób, w jaki traktowali i krzywdzili lud Boży, był nieprawidłowy. Zatem część sądu oznacza usprawiedliwienie ludu Bożego, symbolizowane przez tysiącletnie panowanie, powstanie do życia i zmartwychwstanie oraz panowanie przez tysiąc lat, co symbolizuje ich usprawiedliwienie. Ale nawet to przewiduje jedynie rozdziały 21 i 22, w których zobaczymy, że święci będą królować na wieki wieków.

Zatem wszystko, całe zło, każda zła rzecz, każde złe miejsce, każda zła osoba została teraz usunięta z wszechstronnej sceny, jako kompleksowy akt sądu, torujący teraz drogę nowemu aktowi twórczemu, którym jest nadejście nowego stworzenia w Objawieniu 21. Zatem wszystko, co pozostało teraz, wszystko, co pozostało po 20, jest przeznaczone dla świętych, którzy zostali potwierdzeni w rozdziałach 20:4 do 6. Jedyne, co pozostaje, to wejście świętych do ich wiecznego dziedzictwa. I właśnie to znajdujemy, zaczynając od rozdziałów 21 i 22.

Zatem przechodząc do rozdziałów 21 i 22, jak już powiedziałem, jest to nie tylko ostatnia seria sekwencji wizyjnych, wizjonerski fragment Objawienia, ale punkt kulminacyjny całej księgi. Można nawet twierdzić, że jest to punkt kulminacyjny, o

czym przekonamy się, kiedy nad tym popracujemy. Można nawet argumentować, że jest to punkt kulminacyjny całej Biblii, poczynając od 1 rozdziału Księgi Rodzaju i 2 rozdziału Księgi Rodzaju, gdzie ludzkość została stworzona, aby żyć na ziemi z Bogiem mieszkającym w jej obecności, co zostało udaremnione i zrujnowane z powodu grzechu opisanego w 3 rozdziale Księgi Rodzaju. Pozostałą część Biblii można postrzegać z jednej strony jako próbę przywrócenia tego stanu rzeczy.

W jaki sposób Bóg zamierza odzyskać swoje stworzenie i przywrócić swojemu ludowi więź ze sobą? I w jaki sposób przywróci swój lud do sytuacji, w której teraz króluje na ziemi, gdzie żyje na ziemi, a Bóg mieszka w ich obecności? Pozostała część Biblii opisuje w pewnym sensie sposób, w jaki Bóg czyni to poprzez osobę Jezusa Chrystusa. I teraz znajdujemy punkt kulminacyjny historii Boga, historii odkupieńczo-historycznej, która osiąga teraz swoje ostateczne spełnienie z ludzkością w taki sam sposób, jak widzieliśmy w Księdze Rodzaju 1 i 2. Teraz Bóg mieszka ze swoim ludem na ziemi w nowym stworzeniu. Rozpakujemy to trochę szerzej, ale ważnym punktem jest to, że 21 rozdział Objawienia jest z pewnością punktem kulminacyjnym Księgi Objawienia i może być rozumiany jako punkt kulminacyjny całej Biblii.

Z pewnością wyróżnia się także w jaskrawym kontraście z wizjami sądu, które widzieliśmy, zwłaszcza w rozdziałach od 17 do 20 w kontekście sądu. Teraz, w przeciwieństwie do tego, ta wizja zbawienia i nagrody dla ludu Bożego w nowym stworzeniu z pewnością wyróżnia się odważną ulgą. Teraz nadeszło Boże zbawienie dla swego ludu w postaci nowego stworzenia.

Ogólnie rzecz biorąc, do tego tekstu można znaleźć jeszcze kilka innych komentarzy. Rozdział 21 i wersety od 1 do 8, jak powiedzieliśmy, w rzeczywistości należą do całej sekcji, łącznie z rozdziałami 19 i 20. Powiedzieliśmy główny kontrast, który ma wyraźne cechy strukturalne, takie jak anioł, który trzymał siedem byków prowadzących Jana do prostytutki Babilonu, a następnie Jan pokłonił się, aby oddać pokłon aniołowi, a anioł powiedział: „Nie rób tego”.

Te dwie podpórki do ksiąg również poprzedzają wizję oblubienicy, Nowego Jeruzalem, zaczynając od 21:9 i kończąc na 22:6 i kilka wersetów dalej. Oznacza to, że znaczna część rozdziału 19, aż do 21:8, jest swego rodzaju sekcją przejściową pomiędzy zniszczeniem Babilonu, prostytutki Babilonu, a przybyciem oblubienicy do Nowego Jeruzalem. Pomiędzy nimi znajduje się seria scen sądu, w których rozprawia się z całą ludzkością, bestią i smokiem, a następnie wszystko zostaje usunięte w ramach kompleksowego sądu. Do tego należy rozdział 21, wersety od 1 do 8, ale teraz stanowi on tło, wprowadzenie do przybycia oblubienicy do Nowego Jeruzalem w 21:9. A sceneria, jaką zapewnia, jest sceną nowego stworzenia, pojawienia się zupełnie nowego porządku.

I tak teraz, po wyroku Bożym i po nowym stworzeniu z 21 wersetów od 1 do 8, teraz oblubienica, nowe Jeruzalem w przeciwieństwie do nierządnicy lub prostytutki

Babilon, teraz oblubienica, nowe Jeruzalem, zostanie wprowadzone i teraz będzie mogło wyjść i ślub będzie zakończony o czym przekonamy się w rozdziale 21 i wersecie 9.

Można na to spojrzeć także z innego punktu widzenia: rozdziały 4 i 5 w końcu stały się rzeczywistością w rozdziałach 21 i 22. Powiedzieliśmy, że rozdziały 4 i 5 wprowadzają nas w scenę, w której całe niebo uznaje suwerenność Boga, tego, który zasiada na tron, a resztę Księgi Objawienia można postrzegać jako opis tego, jak wola Boża jest wykonywana w niebie, jak suwerenność Boga jest uznawana w niebie i jak ostatecznie zostaje ona zrealizowana na ziemi, która może ją przetestować. Teraz widzimy, że scena z rozdziałów 4 i 5 staje się rzeczywistością na ziemi w postaci nowego stworzenia.

Innym sposobem spojrzenia na to jest to, że niebo i ziemia łączą się teraz w rozdziałach 21 i 22, gdy niebo zstępuje na ziemię. Tron Boży i mieszkanie w niebie w rozdziałach 4 i 5 pokrywają się teraz z nowym stworzeniem w Objawieniu 21 i 22. Słyszałem lub widziałem tytuł kazania, nie słyszałem kazania, widziałem tytuł kazania niedawno w Apokalipsie 21 i 22 i nosiło tytuł Nowy Dom Boga i przez kilka sekund byłem zdziwiony, ale im więcej o tym myślałem, tym trafniejsze wydaje mi się to stwierdzenie.

Często myślimy o rozdziale 21 jako o naszym nowym domu, głównym celu i niebiańskim przeznaczeniu, głównej nagrodzie ludu Bożego i z pewnością jest to prawda; tak to jest przedstawiane. Ale czy kiedykolwiek zatrzymałeś się i pomyślałeś, że Objawienie 21 i 22 mówią także o tym, że Bóg otrzymuje nowy dom? Bóg zstępuje z nieba i teraz tron Boga i Jego mieszkanie są teraz z Jego ludem na nowej ziemi.

Innymi słowy, w rozdziałach 21 i 22 Bóg czyni coś, czego nie robił od 1 i 2 Księgi Rodzaju, natychmiast i bezpośrednio zamieszkuje ze swoim ludem na ziemi. Coś, czego nie zrobił od 1 i 2 rozdziału, coś, co zostało zrujnowane, udaremnione i zakłócone z powodu grzechu, teraz ponownie staje się rzeczywistością. Zatem rozdziały 21 i 22 nie mówią tylko o tym, że otrzymamy nowy dom, ale także o nowym domu Boga, ponieważ widzimy, że Bóg robi coś, czego nie robił od czasów Rodzaju, a mianowicie zamieszkuje bezpośrednio pośród swego ludu na nowe stworzenie na nowej ziemi.

Zatem teraz, gdy w rozdziałach 19 i 20 wszystko zostało osądzone, jedyne, co pozostało, to lud Boży, aby wejść do swego dziedzictwa i cieszyć się swoim dziedzictwem, którym jest nowe stworzenie, żyć życiem w nowym stworzeniu na nowej ziemi z Bóg i Baranek mieszkający pośród nich. W następnej części przyjrę się nieco bardziej szczegółowo opisowi nowego stworzenia, nowego Jeruzalem, opisowi ostatecznego porządku, rzeczywistości czasów ostatecznych w rozdziałach 21 i 22 oraz przyjrę się jego funkcji w kontekście wszystkich Apokalipsy, ale przyjrzyj się

także niektórym szczegółowym fragmentom opisu nowego stworzenia w rozdziałach 21 i 22.

To jest dr Dave Mathewson w swoim kursie na temat Księgi Objawienia. To jest sesja 27 na temat Objawienia 20, Tysiąclecia i Sądu Wielkiego Białego Tronu.